

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1460/2025
10.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Мирољуба Томића и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. у саизвршилаштву, у вези члана 33. и 61. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Ирене Ђорђевић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К бр.94/21 од 15.03.2023. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.719/23 од 23.12.2024. године, у седници већа одржаној дана 10. децембра 2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Ирене Ђорђевић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К бр.94/21 од 15.03.2023. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.719/23 од 23.12.2024. године у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу ОДБАЦУЈЕ.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу К бр.94/21 од 15.03.2023. године окривљени АА, поред осталих окривљених, оглашен је кривим због извршења једног продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. у саизвршилаштву, у вези члана 33. и 61. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од осам месеци, једно кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. у саизвршилаштву, у вези члана 33. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци, те због извршења једног продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. у вези члана 33. и 61. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца, након чега је окривљени применом члана 60. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године, која ће се извршити тако што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, без примене електронског надзора, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 03.07.2013. године до 05.11.2013. године. Истовремено је одређено да окривљени не сме напуштати просторије у којима

станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција а уколико једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора.

На основу одредаба чланова 91. и 92. КЗ, од окривљених је одузета имовинска корист прибављена извршењем кривичног дела, и то од окривљеног АА у износу од 3.250,00 динара и 10 евра.

Окривљени је обавезан да суду на име пашала плати износ од 40.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.719/23 од 23.12.2024. године, делимичним усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Нишу, те бранилаца окривљеног АА, пресуда Вишег суда у Нишу К бр.94/21 од 15.03.2023. године преиначена је тако што је, поред осталог, окривљени АА оглашен кривим само због извршења продуженог кривичног дела примање мита у саизвршилаштву из члана 367. став 1. у вези члана 33. и 61. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од две године и шест месеци, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 03.07.2013. године до 05.11.2013. године. Истом пресудом, на основу члана 91. и 92. КЗ, поред осталог, одузета је имовинска корист прибављена извршењем кривичног дела од окривљеног АА у износу од 2.750,00 динара и 10 евра, те одређено да се има уплатити у року од 15 дана у буџет Републике Србије, а истовремено окривљени АА је обавезан да, поред трошкова кривичног поступка који су настали у првостепеном поступку, накнади и трошкове другостепеног поступка који су настали пред Апелационим судом у Нишу.

Наведеном пресудом, према окривљеном АА је на основу члана 422. тачка 3) ЗКП одбијена је оптужба да је извршио продужено кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. у вези члана 33 и 61. ЗКП.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Ирена Ђорђевић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, с тим што из образложења прозилази да указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, те на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, као и на повреде одредаба члана 40. став 1, 2. и 3. Устава Републике Србије, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и укине побијане пресуде, а предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда, против

којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Неосновано се захтевом заштиту законитости браниоца окривљеног АА–адвоката Ирене Ђорђевић истиче да је нижестепеним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, те да је правноснажна пресуда заснована на незаконитом доказу – видео материјалу који је прибављен применом посебне доказне радње у овој кривичној ствари, а који је према наводима захтева морао бити издвојен из списка јер је сачињен из приватног објекта – власништва ББ.

Супротно изложеним наводима захтева, Врховни суд налази да је наведени доказ – видео материјал, прибављен применом посебних доказних радњи, сагласно члану 504е ЗКП, законит, имајући у виду да је прикупљен на основу наредбе истражног судије Вишег суда у Нишу Кри. Пов 36/13 и 37/13 (у односу на друге окривљене у овом кривичном предмету), те је у односу на окривљеног АА овај материјал могао бити цењен као доказ, имајући у виду одредбу члана 164. ЗКП, којом је прописано да, уколико је предузимањем посебних доказних радњи прикупљен материјал о кривичном делу или учиниоцу који није био обухваћен одлуком о одређивању посебних доказних радњи – такав материјал се у поступку може користити уколико се односи на кривично дело из члана 162. ЗКП, као у конкретном случају.

При томе чињеница да је приликом спровођења посебне доказне радње за снимање као заклон коришћен објекат у изградњи, у приватном власништву, супротно изложеним наводима захтева, не чини овако добијен оптички снимак незаконитим, имајући у виду да је овај доказ прибављен на основу наредбе истражног судије Вишег суда у Нишу, сходно одредби члана 504е ЗКП, а коју меру су спровели органи ПУ у Нишу – Сектор унутрашње контроле полиције.

Стога је поднети захтев у делу у којем се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП одбијен као неоснован.

Исти захтев у осталом делу одбачен је као недозвољен, односно због тога што нема законом прописан садржај.

Наиме, у осталом делу захтева бранилац указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП истицањем да нижестепене пресуде не садрже разлоге о одлучним чињеницама, те да су изнети разлози у знатној мери противречни, затим на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање односно повреду закона из члана 440. ЗКП истицањем да ни првостепени, а ни другостепени суд на основу постојећих доказа, нису могли да са степеном извесности утврде да је окривљени АА учинио кривична дела због којих је оглашен кривим, уз сопствени закључак да је суд у конкретном случају морао применити члан 16. став 5. у вези става 4. ЗКП и окривљеног ослободити од оптужбе имајући у виду начело *in dubio pro reo* (у сумњи блаже по окривљеног).

Како због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и повреде закона из члана 440. ЗКП, подношење овог ванредног правног

лека није дозвољено окривљенима преко бранилаца у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, то је захтев у овом делу одбачен као недозвољен.

Најзад, у поднетом захтеву бранилац окривљеног указује и да је нижестепеним пресудама учињена повреда одредаба члана 40. став 1, 2. и 3. Устава Републике Србије.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, то се сходно одредби члана 484. ЗКП уз захтев мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људских права и слобода окривљеног и другог учесника у поступку, а које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима, па како подносилац захтева у конкретном случају уз захтев за заштиту законитости није доставио наведене одлуке, то је Врховни суд поднети захтев у овом делу одбацио на основу члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП, налазећи да нема законом прописан садржај.

Са свега изложеног, а на основу члана 491, члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП, Врховни суд је донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић